

van het lijk wegrukken.

Hij worstelde tegen de twee mannen, en liet onsamenhangende woorden hooren.

Zij voerden hem mede.

Als de politie verscheen, vonden zij 't lijk van Robert, 't wapen, de verzen en de laatste woorden, die hij geschreven had, doch geen levend wezen.

De anderen waren verdwenen.

Dadelijk werd Deraef verwittigd.

Hij kwam naar het huis van Jef den Duivel en herkende dadelijk Robert.

Eerbiedig ontblootte hij het hoofd.

— De dood koopt alles af, sprak hij... Die man bezat een groote ziel en was een genie.

—————
ACHTSTE HOOFDSTUK.

EEN NACHT OP HET KERKHOF.

Vader Oudmans, de gekende steenhouwer, die in den omtrek der begraafplaats een groot werkhuis en een fraaie uitstalling van grafzerken bezat, bevond zich tusschen zijne gasten, die flink aan den arbeid waren, toen een sierlijk gekleed man, hoog van gestalte en met kortgeknipten zwaren grijzen knevel en een stuur gelaat, die wel een gepensioneerden krijgsoverste geleek, tusschen de zerken en kruisen door, zonder langs het woonhuis gegaan te zijn, naar het werkhuis kwam gestapt.

De steenhouwer trad hem tegemoet.

— Vader Oudmans? vroeg de vreemdeling.

— Die ben ik, mijnheer.

— Ik wensch een paar woorden met u alleen te spreken.

— Mag ik u verzoeken met mij naar mijne woning te gaan?

— Neen, want de muren der huizen hebben soms ooren. We kunnen dat buiten, tusschen uwe steenen, wel afdoen, des te meer daar ik een uwer zerken wil koopen.

Vader Oudmans keek vriendelijker, nu hij hoorde dat

er spraak was van te koopen.

Hij begaf zich met den vreemdeling in den tuin, waar niets dan steenen en kruisen geplant waren, en die een klein kerkhof geleek.

— Ik ga u zonderlinge vragen stellen, zei de bezoeker, en daarom wil ik u vooraf zeggen, dat de prijs, dien ge zult bedingen, van te voren aangenomen is.

Vader Oudmans zette groote oogen op.

— Ik luister, sprak hij.

— Wat is de kortst mogelijke tijd om een grafkelder te maken?

— Een achttal dagen.

— Ge verstaat mij niet. Ik zei: de kortst mogelijke tijd.

— Twee dagen, met een vijftal werklieden.

— Neen, zoo meen ik het niet. Ik zal de vraag anders stellen. Wat zou het kosten om op één nacht een grafkelder te maken?

— Dat is niet mogelijk.

— Niets is onmogelijk op onzen tijd. Ge kunt het niet? Ik zal aankloppen hierover, bij Wolters, geloof ik. De vreemdeling wilde zich verwijderen.

Vader Oudmans weerhield hem.

— Die kan het niet.

Wolters leverde den ouden steenkapper eene verwoede mededinging, en die twee waren aartsvijanden geworden.

Liever zou Oudmans eene misdaad begaan hebben, dan zijn concurrent een klant te gunnen, laat staan er hem een te leveren.

— Die kan het niet? zei de vreemdeling. Dat wil zeggen dat gij het kunt.

— Met de noodige werklieden misschien wel.

— Geen misschien. Neemt gij aan?

— Op één nacht, hebt ge gezegd?

— Ja.

— Er wordt 's nachts op de begraafplaats niet gearbeid, en niemand wordt er toegelaten.

— Daarmede hebt ge u niet te bekommeren. Laat dat aan mij over. Doet ge het?

— Ja, voor duizend frank.

— Ik geef er twee duizend.

— Het zal gedaan zijn.

— Nu de zerk. Laat mij de schoonste zien.

Vader Oudmans leidde den vreemdeling bij een grooten grafsteen, met beeldhouwwerk versierd en met kunst-smaak afgewerkt.

— Drie duizend frank.

— Goed, ik koop hem.

— Dient er iets ingebeiteld?

— Ja.

De onbekende haalde een notaboekje uit den zak, schreef er eenige woorden op en scheurde er het beschreven blaadje uit.

— Ziehier.

Vader Oudmans las:

«Ter nagedachtenis van graaf R. J. N. von Eisterheim en van zijn makker B. Muller».

— Goed... Wanneer moet de grafkelder gemaakt worden?

— Heden nacht.

— Zoo spoedig?

— Ja.

— Het zal gebeuren.

— En de zerk dient geplaatst.

— Opperbest.

— Houd u met uwe werklieden gereed omstreeks middernacht. Draag zorg voor het vervoer van de zerk, want 't is een zwaar stuk.

— We hoeven deze niet ver te verplaatsen, om haar naar het kerkhof te brengen. Hier achter mijn werkhuis is een bijzondere ingang tot de begraafplaats.

— Dan kunt ge langs daar met uwe werklieden op 't kerkhof komen?

— Ja, heer.

— Laat me die deur eens zien.

Vader Oudmans leidde den vreemdeling naar de aangeduide plaats.

— Dat valt mede. Bevind u dan tegen middernacht voor deze poort. Uwe mannen zullen moeten zweren dat ze nooit een woord over het gebeurde zullen spreken. Gij ook. Als alles goed afloopt, ontvangt ieder van hen honderd frank boven het bepaalde loon en gij duizend. Schik dus

alles op zijn beste, 't is in uw belang.

— Reken op mij.

— Gelief mij een ontvangstbewijs te schrijven van vijf duizend frank voor den kelder en de grafzerk.

De onbekende volgde den steenhouwer in zijn bureel, legde vijf briefjes van duizend frank op den lessenaar, borg het kwijtschrift in zijn brievenstasch, drukte vader Oudmans de hand, verliet den steenen tuin en stapte in het rijtuig, dat op hem wachtte.

— Een zonderling geval, zei de steenkapper... Ik dacht eerst dat ik met een gek te doen had... De vijf duizend frank liggen er... Het moet dus gebeuren... Op zoek, daar is een stuiver aan verdiend... Ik moet mannen vinden, waarop ik rekenen kan... Het is eene zaak, die niet in den haak zit... Nu, eene misdaad is het toch ook niet... En Wolters, mijn concurrent van hierover, zou er dadelijk voor te vinden zijn geweest!... Op zoek!...

Des nachts, omstreeks half twaalf, hield een rijtuig stil voor Oudmans' tuin, waar de bijzondere poort van de begraafplaats zich bevond.

— Vader Oudmans, riep men op gedempten toon.

— Présent! klonk het antwoord.

— Alles gereed?

— Ja.

— Ik kom binnen een kwart uurs de poort openen.

En hij keerde naar het rijtuig terug.

— Speldemans, jongen, nu het groot spel!

— Ik ben gereed, zei deze, en stapte uit de koets.

Hij sprak tot den koetsier:

— Jan, rijd nu tot bij den muur.

De koetsier voerde zijn rijtuig tot dicht tegen den kerkhofmuur.

Langs den bok geraakte de vreemdeling — die niemand anders was dan Bertrand — op den muur en liet zich langs binnen afglijden.

Speldemans volgde zijn voorbeeld.

Zij slopen naar de woning van den bestuurder van de doodenstad.

— Hier moet de keuken zijn en daar, achter de deur van dit vertrek, de trap. De man is niet gehuwd en er is niemand in huis dan nog een oude meid, doch die slaapt

aan de andere zijde. Wij hebben dus vrij spel. Een hond is er evenmin in huis.

Hij haalde een voorwerp, een soort van potlood, uit den binnenzak, sneed een cirkel, eene hand groot, in de ruit, duwde het rond stukje er uit, sneed dan de gansche ruit uit hare omlijsting en nam ze weg langs het ronde gat, naar zich toe.

Alleen een zeer licht gekraak liet zich hooren.

Op een omzien had Bertrand het venster geopend.

De twee mannen kropen naar binnen.

— Hier is de deur, sprak Bertrand, behoedzaam in de duisternis rondtastend. Ze is niet gesloten, kom!

Toen ze voor de trap stonden, sloot de vagebond de deur van de keuken.

Hij haalde een klein lantaarntje te voorschijn, dat met een koordje of met een draadje aan zijn lichaam was vastgehecht, duwde op een knopje, dat zich aan het lantaarntje bevond en een sterke elektrische straal verlichtte de trap.

Zij klommen naar boven.

— Hier is het, fluisterde Bertrand. De deur staat open. Hoor, de man snorkt.

Zij traden in de slaapkamer van den bestuurder.

— Uw revolver!

Beiden haalden hun wapen te voorschijn.

— Houd de lantaarn vast!

Hij reikte Speldemans het voorwerp over.

Bertrand legde de hand op den schouder van den slappende en schudde hem heen en weder.

Uit zijn slaap opgeschrikt, opende de bestuurder de oogen.

De sterke lichtstraal en twee revolvers waren op hem gericht.

— Als ge een kreet laat hooren, zijt ge dood, sprak Bertrand.

De verbaasde man gaf zich dadelijk rekenschap van wat er geschiedde en nu greep de angst hem aan.

— Wat verlangt ge? vroeg hij met bevende stem.

— Kleed u.

— Wat wilt ge?...

— Kleed u.

Hij sprong uit het bed, kleepte zich, zooals de gewapende mannen, die nog steeds hun revolver op hem gericht hielden, het bevelen.

— Wij willen hier op het kerkhof een grafkelder maken en er een gedenksteen op plaatsen. Ge kunt dadelijk begrijpen waarom wij op dit late uur komen. Hier is duiwend frank. Die zijn voor u, maar ge moet ons zweren nooit een woord te zullen spreken over hetgeen hier gebeurd is. Gaat dat?...

— Ik... weet... niet... of...

— Antwoord dadelijk, want wij hebben geen tijd te verliezen. We zouden u evengoed kunnen dooden en dan nog geruster werken. Wij willen echter niemand leed aandoen. Welnu?

— Wat... moet... ik... doen?...

— Zweren dat ge de tong achter de tanden zult houden.

De bestuurder zwoer.

— Kom nu mede in uw bureel. Of misschien weet ge wel van buiten waar mijn broeder begraven ligt?

— Wie?

— Robert, die zich zelfmoord heeft.

— De beroemde bandiet?

— Zoo heeten hem de menschenkinderen, die niet beter weten, ja.

— Zeker, ik weet het... Dan zijt gij...

— Bertrand, de andere bandiet. Gij hebt juist gereden. Kom nu. Leid ons naar de poort, die uitgeeft achter den tuin van vader Oudmans. De tijd is kostbaar voor ons.

— Volg mij.

De poort werd geopend en de steenhouwer met zijn werklieden traden op de begraafplaats.

De mannen togen aan 't werk.

Bertrand ontstak een sigaar en ging op den steen van eene daarover liggende zerk plaats nemen.

Speldemans volgde zijn voorbeeld.

Toen de dag in de lucht kwam, bevond de kist met Roberts lijk zich in een versch gemetselden kelder en de grafzerk stond op hare plaats.

Bertrand deelde de beloofde briefjes van honderd frank uit en deed iederen werkman zweren nooit iets over

het gebeurde te zullen zeggen.

Tot den bestuurder sprak hij:

— Ik zal de noodige stappen aanwenden, om den grond te koopen. Ik weet dat gij daarover geraadpleegd wordt. Gelieve uw advies te geven, alsof er niets gebeurd ware.

— Het zal gebeuren, Bertrand.

Een oogenblik later bevond Bertrand zich met Speldemans in het rijtuig, en legde Jan de koetsier de zweep over het paard.

— Die grafmaker zal niet spreken en de bestuurder evenmin... Op dien grafsteen staat ook mijn naam, Speldemans. Ik reken er op, om bij mijn broeder begraven te worden... Dat is mijn vurigste wensch... Beloof me dat.

— Het zal gebeuren, Bertrand.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN